

wendy walker

**CU O NOAPTE
ÎNAINTE**

Traducere din limba engleză
LOREDANA FRĂȚILĂ-CRISTESCU

CORINT
BOOKS
—2019—

TREI

*Rosie Ferro. În prezent. Vineri,
ora 5.00. Branston, Connecticut.*

E ceva în neregulă.

Rosie simți asta de cum deschise ochii în camera slab luminată. Un trup de doi anișori era încolăcit lângă ea. Mason era o rachetă autodirijată în infraroșu, capabilă să detecteze căldura, atunci când își găsea drumul spre patul lor. Joe plecase, cuvertura era trasă jos pe partea lui, probabil într-un acces de frustrare când se grăbise să se refugieze pe canapeaua din sufrageria de la parter în care se relaxau de obicei cu toții. Patul lor nu mai era suficient de mare pentru toți trei și niciunul dintre ei n-avea energia să-l dezvețe pe Mason de obicei.

O lampă de veghe lumina suficient încăperea cât să-i vadă chipul dulce și nevinovat. Alb ca zăpada cu un smoc de păr negru, ca tatăl lui. Un mic copil-bărbat.

Își apăsă obrazul pe pielea lui moale.

— Bine, își zise ea în șoaptă. Totul e bine.

Numai că nu crezu nici ea.

Se întinse după telefonul de pe noptieră. Era ora cinci dimineața, ceea ce explica de ce-i zvâcnea capul. Se dușeseră la culcare mai târziu ca de obicei. Mason fusese agitat și greu de convins să doarmă. Când reușise, după cinci povești și stat lângă patul lui cât adormea el, Rosie luase două pastile de

Benadryl¹ pe care le ajutase să alunece pe gât cu un pahar de vin. Știa că mintea ei n-avea să se potolească până n-o pocnea cu ceva tare.

Joe n-o întrebase de ce. Știa deja. Avusese starea asta de nervi din clipa în care se mutase Laura la ei. Rosie se dusese cu monovolumul în oraș și o ajutase să-și strângă lucrurile ca o ursoaică ce-și ajută puiul să coboare de pe panta unei culmi. Și, întocmai ca o ursoaică, n-o slăbise cu atenția și-și tot făcuse griji, încercând totuși să nu sară în ochi, ca să nu înrăutățească lucrurile. Efortul de a împăca amândouă preocupările îi pusese fiecare nerv din trup în alertă, gata să răspundă la orice criză ar fi apărut.

Joe o sărutase pe frunte, cum stătea ea așa în pat, făcută ghem și cu ochii privind în gol, în timp ce mintea-i gonia prin toate cotloanele cu scenarii negative cât așteptase să-și facă efectul medicamentul și vinul.

„O să fie bine”, îi spusese Joe. „E doar o întâlnire.”

El coborâse din nou la parter să se uite la ce program sportiv se nimerea și să bea o bere.

Când ieșise din încăpere, se simțise aproape beat de fericire să aibă televizorul, și tot parterul, de altfel, numai pentru el de data asta. Casa lor era mică, iar după venirea Laurei păruse și mai mică în ultimele săptămâni.

Joe și cu Laura erau mereu împreună pe undeva — în bucătărie sau sufragerie; compania le stimula simțul sarcastic al umorului pe care-l aveau amândoi. Și Gabe — el venea tot mai

¹ Medicament folosit pentru tratarea alergiilor, a cărui substanță activă, așa cum este ea folosită în Statele Unite, poate provoca somnolență (n. tr.).

des, se pare, și fără Melissa (din fericire, fiindcă Rosie nu se obișnuise cu ea). Joe era alt om în preajma Laurei și a lui Gabe. Era puștiul acela puternic și arătos care stăpânea lumea. Sau măcar Deer Hill Lane. Se simțea asta în vocea și în zâmbetul lui. Încredere neînfrânată. Ei îi era dor să-l vadă astfel, dar timpul nu curgea decât într-un sens. Nu mai erau copii.

Joe zisese că nu-și făcea griji pentru Laura, iar Rosie se săturase să se certe cu el pe acest subiect. Mereu avea răspuns, o replică pe care ea n-o putea combate.

„Tu n-o cunoști cum o cunosc eu.”

„Serios? Am crescut cu voi amândouă.”

„Dar...”

„Niciun dar! Știi măcar un lucru despre Laura pe care să nu-l știi și eu?”

Niciunul, și totuși să auzi o poveste nu-i același lucru cu a o trăi. S-o vezi, s-o simți și să absorbi lucrurile de neatins și de nedescris care ți se așază cumva în măruntaie. Joe zisese că el nu-și făcea griji din cauză că Laura mergea deja la o întâlnire — una cu un străin de pe internet, la doar câteva săptămâni de când fugise de toată viața ei pentru că-i dăduse un tip cu flit după *ce-i dăruise inima*, orice-o fi însemnat asta.

Fapt: Laura nu pomenise de acest prieten până nu apăruse acasă. Cât de serioasă putuse să fie treaba? Totuși, din cauza lui *își luase o pauză* de la serviciu, un serviciu râvnit care nu avea să mai stea prea mult după ea.

De netăgăduit, Laura avea ghinion la bărbați. Pentru cineva atât de inteligent, iar Laura era măcar atât, dacă nu chiar mai mult, făcea iar și iar aceeași greșeală. Ceea ce Joe nu părea capabil să priceapă, lucrul de neatins pe care nu-l putea simți, era motivul. Ultima despărțire nu era decât un simptom.

Sau, poate, un semnal de alarmă.

Rosie își apăsă buzele pe obrazul cald al lui Mason și se strecură încetșor jos din pat. Tiptil, străbătu camera, apoi holul și coborî scările până în sufragerie. Își găsi soțul pe canapea, cu trupul său mare și voinic încercând să se ascundă de frig sub o păturică decorativă.

De acolo, se duse la bovindou și privi în stradă și spre aleea scurtă de acces auto din dreapta, unde-și parca, de obicei, mașina.

Rămase locului preț de o clipă, privind. Cercetând. În josul străzii spre dreapta, apoi spre stânga. Cu mintea ambalându-i-se.

Se întoarse la canapea și-i puse o mână pe braț lui Joe până când acesta se foi.

— Ce e? mormăi el. Cât e ceasul?

— Cinci.

— Ce s-a întâmplat? Mason...

— Nu, n-a pățit nimic. Doarme.

Rosie se întinse pe spațiul îngust rămas pe canapea, ondulându-și trupul după al lui. El desfăcu brațele și o trase spre el. Căldura lui, sentimentul forței lui fizice o făcură să ofteze.

— Și atunci ce e? șopti el.

— Nu-i mașina la locul ei.

— Ce mașină?

— Mașina mea. Aia pe care-a luat-o Laura la întâlnire.

Joe o sărută pe ureche și râse.

— Bravo ei! făcu el.

Rosie îl dădu la o parte și se ridică în capul oaselor, uitându-se când la Joe, când la aleea de acces auto goală pe care o putea vedea prin geamul bovindoului.

— Nu-i de râs! zise ea.

— A luat-o valul. Și ce dacă? replică Joe lăsându-și mâna să alunece pe interiorul coapsei ei. Poate ar trebui să ne lăsăm și noi luați de val.

— Încetează!

Rosie îi dădu mâna la o parte și se ridică în picioare. Cu brațele încrucișate pe piept și cu umerii încordați de grijă, traversă încăperea până la fereastră.

— Nu crezi că-i ciudat cum s-a întors ea acasă după atâta amar de ani? Își dă mai nou întâlnire pe internet. E plecată toată noaptea...

Joe se ridicase și el în capul oaselor de-acum, trăgându-și păturica pe umerii goi.

— Încearcă să se lămurească și ea asupra ce i se întâmplă, asta-i tot. Poate că era și timpul. Poate că s-a săturat să tot fugă.

Rosie reflectă la spusele lui. Laura plecase din oraș în clipa în care absolvise liceul. Nu se mai uitase înapoi. Trecuse pe acasă doar puțin de sărbători. Trimisese cadouri pentru Mason. Sunase, dăduse SMS-uri și mesaje de email, dar nu venise niciodată să stea mai mult. Când voia s-o vadă, Rosie îl ducea pe Mason în oraș și o forța pe Laura să facă parte din viețile lor.

Și acum, brusc, iat-o! Dornică de schimbare. În căutarea bărbatului *potrivit*. Machiindu-se și purtând rochii. Acceptând sfaturi de la Rosie, când altădată o certa rău și o făcea *fată*, ca și cum n-ar fi existat insultă care să usture mai tare.

„Hai odată! Nu te mai tot purta și tu ca o fată!”

Iisuse Hristoase, cât îi mai incitase batjocoritor pe toți la chestii periculoase. La cățărat în copaci mai înalți decât acoperișul casei. La mers pe iazul acoperit de doar o pojghiță de gheață.

„Hai odată!”

În spatele caselor de pe strada lor era un mic parc natural. Acri întregi de pădure, poteci și pâraie care le fuseseră loc de joacă. Laura era cea mai mică și toți, printre care Rosie și Joe, se angajaseră s-o apere de ea însăși.

Înfulecase, ca un animal flămând, atenția din partea copiilor din cartier când era mică și apoi din partea călugărițelor de la școala catolică.

St. Mark's of the Holy Trinity. O glumă în familia lor protestantă. Orașul avea școli bunicele până la clasa a opta, dar după aceea clasele deveneau prea aglomerate și prea haotice. Iar școlile particulare erau scumpe. La fel și casele din orașele mai mici din împrejurimi, comunitățile din suburbii, pentru că școlile de stat de acolo asigurau acceptarea copiilor la universități de frunte. Așa încât școala parohială rămăsese cea mai bună opțiune pentru familii cum era și cea a lui Rosie și a Laurei, mai ales după ce plecase tatăl lor.

Corpul profesoral o adorase pe Laura, așa că, atunci când o prinseseră fumând în clasa a opta și făcând alte chestii tot din doi în doi ani până absolvise, îi vorbiseră ca unei mielușele născute fără instinctul de turmă. „Există un motiv întemeiat să rămâi în turmă”, îi ziceau. „Este vorba nici mai mult, nici mai puțin decât despre supraviețuire. Dacă te tot răzlețești, au să vină lupii.”

Laura avusese mereu același răspuns.

„Ce bine că-mi plac lupii!”

Rosie se uită la Joe.

— Mă duc s-arunc o privire la ea în cameră, zise.

— N-o face! spuse Joe aproape rugător.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă a luat un Uber până acasă și a reușit să adoarmă și ea într-un final, ai s-o trezești. N-a mai dormit bine de când a ajuns aici. Se transformă într-un zombi.

— Dar dacă s-a întâmplat ceva?

— N-a fost decât o întâlnire.

— Cu un tip oarecare de pe internet.

— Așa procedează oamenii în ziua de azi. Unde mai pui că el e bătrân ca naiba și are BMW.

Rosie oftă.

— Mă încercă un sentiment neplăcut.

— Mereu te încercă în perioada asta a anului.

Nu se înșela. Nici nu se făcuse bine septembrie, că miro-sul caracteristic plutea deja în aer, schimbarea anotimpurilor, focurile care ardeau, răscolirea amintirilor care n-aveau să-și găsească niciodată un loc al lor și care, odată ieșite din cotloanele minții, se derulau până la capăt.

Aer răcoros de noapte. Căldură și fum venite pieziș de la un foc. Crengi trosnind, nu tocmai moarte. Încă nepregătite să ardă...

— Și dacă e vorba de Laura? Dacă e un semn?

Rosie se întoarse la canapea și rămase în fața lui.

— Te rog să n-o trezești! Nu suport o ceartă între surori la cinci dimineața.

— Trebuie să mă uit. N-am să fac zgomot.

Joe o apucă de încheietura mâinii, dar îi dădu drumul când o simți smucindu-se.

Erau atâtea lucruri legate de întoarcerea Laurei pe care nu le știau. Nu-i rostise niciodată numele tipului care-i frânsese inima. Ei îl numiseră Jeg sau, când era și Mason în încăpere,

„J-ul”. Fusese ideea lui Joe. Niciunul dintre ei nu dorise să insiste să obțină răspunsuri pe care ea nu era pregătită să le ofere.

Numai că, în povestea ei, erau multe elemente care nu se potriveau.

„Pentru prima oară în viața mea am crezut și eu c-am nimerit bine.”

Spusese că mergea la un psihiatru, în încercarea de a scăpa de obiceiuri proaste, de a se schimba. Doar că, dacă ar fi nimerit bine, bărbatul acesta n-ar fi dispărut.

Călugărițele de la St. Mark's avuseseră dreptate în privința ei, cum că se răzlețea de siguranța turmei. Iar Laura avusese dreptate în privința ei înșiși. Îi plăceau lupii.

Doar că Laura numai mielusea nu era.

Rosie se opri în capul scărilor, lăsând amintirea să se deruleze.

Bere ieftină în pahare de plastic. Țigări. Luciu de buze aromat. Spray de insecte...

Era o tradiție în ultima zi a verii, în ultima sâmbătă seara de dinainte să înceapă școala.

Branston era un oraș mic, încadrat de estuarul Long Island Sound¹ la un capăt și zona de pădure din regiunea rurală din nordul statului New York la celălalt. Chiar la granița nordică, înainte de pădure și de terenurile agricole, se afla parcul natural deschis publicului și defileul râului care dădea înspre Deer Hill Lane.

¹ Estuar la Oceanul Atlantic în care se varsă mai multe fluvii, mărginit la nord de statul american Connecticut și la sud de Long Island (n. tr.).

Nu locuiau departe de locul respectiv nici acum, deși Rosie nu se mai întorsese acolo niciodată de unsprezece ani.

În fiecare an era la fel. Zeci de puști din partea locului dând pe dinafară de încântarea schimbării. Sentimentul plutea în aer. Un nou anotimp. O nouă clasă. Înaintarea în vârstă. Dorința de lucruri noi. Teama de lucruri noi. Nevoia de lucruri noi. Speranța care se împingea în frică precum vara în toamnă. Încă mai putea evoca acel sentiment în măruntaie.

Își parcaseră mașinile pe un drum cu pietriș de pe margine și o luaseră pe jos spre un mic luminiș. Muzica din boxa cuiva era acoperită de zarva adolescenților beți. Ea era în anul doi la facultate, Laura tocmai intrase în ultimul an de liceu. Joe nu fusese la petrecerea din acea seară. Familia sa voise să petreacă un ultim weekend la casa din Cape¹. Gabe se întorsese deja la facultate. Dintre ei patru, numai Rosie și cu Laura fuseseră la petrecerea din acea seară. Și numai Rosie știa cum e să auzi țipătul acela din pădure.

Poate că-și amintise suficient. Poate că amintirile aveau s-o părăsească.

Merse fără zgomot pe dușumeaua de lemn masiv. Casa era una model Cape², construită în anii treizeci. Podeaua de sus era din lemn de arțar cu noduri ca ochii de pasăre³, superbă,

¹ Cape Cod, peninsula în Oceanul Atlantic situată în statul american Massachusetts, este o destinație populară de vară (n. tr.).

² Casă tip Cape Cod, un model de casă adus de puritani în America începând din secolul al XVII-lea. O casă de tip Cape Cod este construită din lemn și are, de regulă, un singur nivel sau un singur nivel și mansardă, obloane de lemn la ferestre și este acoperită cu șindrilă. A revenit la modă în SUA între anii treizeci și cincizeci ai secolului al XX-lea (n. tr.).

³ *Bird's-eye maple* (engl.), cherestea obținută din arțar cu noduri care seamănă cu ochii de pasăre și care reprezintă, de fapt, un defect al lemnului, cauzat de condițiile dificile de creștere (n. tr.).

dar veche, iar fiecare pas producea un scârțâit puternic. Reuși să treacă de dormitorul ei fără să-și trezească fiul, după care își continuă drumul pe hol.

Laura stătea într-o mică zonă de pod mansardat, la capătul holului, chiar dincolo de baia pentru musafiri. Lumina era stinsă și ușa, închisă.

Rosie mai făcu un pas, punând un picior în față, ușor mai întâi, înainte să se lase cu toată greutatea pe el.

După care se opri, devenind brusc conștientă de ce făcea, de faptul că se furișa prin casă într-o stare de panică, la fel ca atunci când se născuse Mason. De câte ori nu-l trezise ea oare dintr-un somn liniștit numai ca să se asigure că încă mai răsuflă? Temerile ei nu erau normale.

Sau poate că erau. Poate că exista un motiv întemeiat.

Rosie fusese protectoarea surorii ei din ziua în care Laura se născuse. Avea acest impuls în sânge, în oase. Nu fusese însă suficient. În cele din urmă, dăduse greș.

Mirosul focului. Țipătul din pădure...

N-avea să-l uite niciodată. N-avea să înceteze niciodată să-l audă. Pădurea fusese redusă la tăcere într-o clipită. Nu mai mișcase nimeni. Înlemniseră toți, întrebându-se ce auziseră. Așteptând să vadă dacă avea să se repete. Ceea ce se și întâmplase. Un al doilea țipăt. Rosie cercetase cu privirea împrejurul focului, căutând-o pe Laura. Chiar și atunci când picioarele începuseră deja să i se îndrepte spre drumul unde erau parcate mașinile, locul din care venise țipătul, continuase să caute, sperând că se înșelase. Că țipătul nu fusese al surorii ei.

Încă doi pași și ajunse în fața ușii de la mansardă. Își apăsă urechea pe lemn, încercând să-și dea seama dacă se auzea vreun

sunet. Televizorul, poate. Muzică. Laura adormea uneori cu ele pornite. Încăperea era însă tăcută.

Puse mâna pe clanța rotundă a ușii și o răsuci ușor. Și ea scârțâi însă de vechime. La fel și ușorul ușii când se învârti pe metalul ruginit. Nu aveai cum să intri în cameră fără să trezești persoana din ea. Rosie se ambalase deja prea tare ca să-i mai pese, iar amintirea continuă să se deruleze.

Se duseseră fuga la drum, împrăștiindu-se prin pădure ca să găsească cea mai scurtă cale. Nu era nicio potecă pe-acolo. Era așa de întuneric! Cineva avea o lanternă și o aprinsese. Altci-neva intrase într-o mașină și pornise farurile. Țipetele se transformaseră în hohote de plâns. Mai încolo pe drum erau două siluete. Una în picioare și una întinsă și nemișcată pe drumul de pietriș...

Rosie deschise ușa mansardei împingându-se în ea, deja încercând să se liniștească. Nu erau în pădure. Indiferent de ce găsea în încăpere, acel lucru nu avea să însemne nimic. Laura era femeie în toată firea. Poate că băuse prea mult ca să fie în stare să conducă și rămăsese la el. Poate că rămăsese ca să se culce cu bărbatul. Îi promisese că avea să se întoarcă acasă cu mașina, dar oamenii nu-și țin tot timpul promisiunile. Mai ales Laura. Mai ales atunci când venea vorba de bărbați. Bu-nele ei intenții erau mereu copleșite de dorința și năzuința care nu-i erau niciodată împlinite. Și ce dacă se culcase cu el? Joe avea dreptate: tipul era mai mare de vârstă. Avea patruzeci de ani și era divorțat. Deloc periculos, până aproape de plictisitor.

Toate raționamentele acestea veniră și trecură fără niciun efect. Trecutul, țipătul din pădure. Și băiatul acela care zăcea la picioarele surorii ei. Amintirea se derula.

Cum se dusesese în fugă spre sora sa, cu răsuflarea tăiată de la cât o strigase. „Laura!” Cum venise la ea, expresia de pe chipul ei. Teroare. Refuzul de a-și crede ochilor. Și băiatul de la pământ. Sângele care se aduna într-o baltă în jurul capului său. Prima iubire a Laurei. Cel care-i frânsese inima. Mort.

Amintirea asta se derula mereu până la capăt. Mereu. Rosie clipi ca să alunge ultima imagine și o căută din ochi pe sora ei.

Laura fusese plecată zece ani, dar nu conta. Rosie se aștepta tot timpul să se petreacă următoarea tragedie.

Cu ușa deschisă acum, aprinse lumina.

Și nu găsi decât un pat gol.